Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 15. září 2016 [1]

Spojené věci C-508/15 a C-509/15

Sidika Ucar
proti
Land Berlin (C-508/15)
a
Recep Kilic
proti
Land Berlin (C-509/15)

[žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Verwaltungsgericht Berlin (Správní soud v Berlíně, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce — Dohoda o přidružení mezi Evropskou unií a Tureckem — Právo pobytu rodinných příslušníků tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě — Podmínky — Nutnost, aby osoba usilující o sloučení rodiny působila na řádném trhu práce po dobu prvních tří let pobytu rodinného příslušníka“

1. Verwaltungsgericht Berlin (Správní soud v Berlíně, Německo) se těmito dvěma žádostmi o rozhodnutí o předběžné otázce dotazuje Soudního dvora, za jakých podmínek mají rodinní příslušníci tureckého pracovníka pobývajícího na území členského státu Evropské unie právo vykonávat zaměstnání. Tyto podmínky jsou stanoveny v článku 7 rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení (dále jen „rozhodnutí č. 1/80“) přijatého Radou přidružení, která byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, která byla podepsána dne 12. září 1963 v Ankaře (Turecko) Tureckou republikou na jedné straně a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé a která byla jménem Společenství uzavřena, schválena a potvrzena rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963 [2] (dále jen „Dohoda o přidružení EHS-Turecko“).

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Rozhodnutí Rady o uzavření Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685; Zvl. vyd. 11/11, s. 10).

I – Právní rámec

A – *Rozhodnutí č. 1/80*

2. Článek 6 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 zní následovně:

„Aniž jsou dotčena ustanovení článku 7 o volném přístupu jeho rodinných příslušníků k zaměstnání, turecký pracovník působící na řádném trhu práce v členském státě má:

— po jednom roce řádného zaměstnání v tomto členském státě právo na obnovení platnosti pracovního povolení u stejného zaměstnavatele, pokud má volné pracovní místo;

— po třech letech řádného zaměstnání v tomto členském státě s výhradou přednosti, která bude poskytnuta pracovníkům z členských států Společenství, právo odpovědět na jinou nabídku v téže profesi u zaměstnavatele podle svého výběru, učiněnou za obvyklých podmínek a zaregistrovanou u pracovních úřadů tohoto členského státu;

— po čtyřech letech řádného zaměstnání v tomto členském státě právo volného přístupu k jakékoli závislé činnosti podle svého výběru.“ (*neoficiální překlad*)

3. Článek 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 se týká práv, která mají rodinní příslušníci tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě, kterým bylo povoleno ho následovat. Podle uvedeného ustanovení tito rodinní příslušníci „mají s výhradou přednosti, která bude zajištěna pracovníkům z členských států Společenství, právo odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně tří let [a] mají právo volného přístupu k jakékoli závislé činnosti podle svého výběru, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně pěti let“. (*neoficiální překlad*)

4. Článek 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 stanoví, že „[u]stanovení tohoto oddílu se použijí s výhradou omezení z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví“. (*neoficiální překlad*)

B – *Německé právo*

5. Ustanovení, která jsou relevantní pro projednávané věci, jsou obsažena v Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (zákon o pobytu, výdělečné činnosti a integraci cizinců na spolkovém území, dále jen „AufenthG“) [3].

6. Podle § 4 odst. 5 AufenthG „[c]izinec, který má na základě Dohody o přidružení mezi EHS a Tureckem právo pobytu, je v případě, kdy není držitelem povolení k trvalému pobytu ani povolení k trvalému pobytu v ES, povinen prokázat existenci tohoto práva tím, že předloží důkaz o tom, že je držitelem povolení k pobytu. Povolení k pobytu se vydává na žádost“.

7. Ustanovení § 53 AufenthG zní:

„Cizinec bude vyhoštěn, pokud:

1. byl pravomocně odsouzen pro jeden nebo více úmyslných trestných činů k trestu odnětí svobody nebo trestu pro mladistvé v délce trvání alespoň tří let nebo byl v průběhu pěti let pravomocně odsouzen pro úmyslné trestné činy k trestům odnětí svobody nebo trestům pro mladistvé v celkové délce trvání alespoň tří let nebo mu bylo při posledním pravomocném odsouzení nařízeno ochranné opatření[;]

3 — Zákon ze dne 30. července 2004 (BGBl. I 2004, s. 1950) ve znění vyhlášeném dne 25. února 2008 (BGBl. I 2008, s. 162).

2. byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, kterým porušil zákon o omamných látkách […], k trestu pro mladistvé v délce trvání alespoň dvou let nebo k trestu odnětí svobody bez možnosti odkladu výkonu trestu […].“

8. Ustanovení § 55 AufenthG stanoví, že „[c]izinec může být vyhoštěn, pokud jeho pobyt ohrožuje veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek nebo jiné důležité zájmy [Německa]“ [4], zejména v případě, že se dopustil „porušení zákona, soudního nebo správního rozhodnutí nebo opatření, nejedná-li se o ojedinělé nebo zanedbatelné porušení […]“ [5].

II – Spory v původních řízeních, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

A – *Věc C-508/15*

9. Sidika Ucar je turecká státní příslušnice, která se v roce 1977 provdala za Ökkese Ucara. V manželství se před tím, než bylo v roce 1991 rozvedeno, narodily čtyři děti. Ve stejném roce Ö. Ucar opustil Turecko, kde bydlel se svou rodinou, odjel do Německa a oženil se s německou státní příslušnicí. V roce 1996 mu bylo uděleno vnitrostátními orgány povolení k pobytu na dobu neurčitou. Druhé manželství Ö. Ucara bylo rozvedeno v roce 1999. V září roku 2000 uzavřeli S. Ucar a Ö. Ucar opět manželství. V listopadu 2001 vstoupila S. Ucar spolu s jejich nejmladším dítětem na německé území na vízum, které jí za účelem sloučení rodiny s jejím manželem udělil Landesamt für Bürger- und Ordnungsangelegenheiten (Cizinecký úřad spolkové země Berlín, Německo, dále jen „cizinecký úřad“), a s povolením k pobytu manželky platným do 26. listopadu 2002.

10. Co se týče profesní situace Ö. Ucara, ten byl v období od května 2000 do konce roku 2001 zaměstnán jako pekař. Začátkem roku 2002 zahájil jako pekař samostatnou výdělečnou činnost, kterou ukončil v říjnu 2005, přičemž následně pracoval v témže oboru v zaměstnaneckém poměru do prosince 2011.

11. Povolení k pobytu S. Ucar bylo dne 28. listopadu 2002 prodlouženo o dva roky. Dne 29. listopadu 2004 došlo k dalšímu prodloužení povolení k pobytu o dva roky. Cizinecký úřad v obou případech povolení k pobytu prodloužil poté, co ověřil, že prostředky pro obživu S. Ucar jsou zajištěny příjmy jejího manžela z výdělečné činnosti.

12. Dne 21. listopadu 2006 udělil cizinecký úřad S. Ucar povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž zohlednil skutečnost, že je Ö. Ucar opět zaměstnán. Toto povolení bylo opakovaně prodlouženo, naposledy do 12. prosince 2013.

13. Dne 16. srpna 2013 podala S. Ucar žádost o povolení k pobytu na základě § 4 odst. 5 AufenthG, přičemž se dovolávala existence práva pobytu podle dohody o přidružení EHS-Turecko s tím, že jsou splněny podmínky čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, neboť její manžel byl zaměstnán nepřetržitě od listopadu 2005.

14. Rozhodnutím ze dne 6. května 2014 cizinecký úřad její žádost zamítl a odmítl povolení k pobytu opětovně prodloužit. Předně měl za to, že náklady na obživu S. Ucar již nejsou zajištěny. Dále konstatoval, že S. Ucar nesvědčí žádné z práv, která se nabývají na základě čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, jelikož Ö. Ucar nesplnil podmínku působení na řádném trhu práce po dobu tří let bezprostředně následujících po příjezdu jeho manželky na německé území a poté, co jí bylo vydáno povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem. Skutečnost, že Ö. Ucar byl zaměstnán nepřetržitě od listopadu 2005 do prosince 2011, nemůže vést ke vzniku práva na straně jeho

4 — Ustanovení § 55 odst. 1 AufenthG.

5 — Ustanovení § 55 odst. 2 AufenthG.

manželky. Cizinecký úřad konečně uvedl, že prodloužení pobytu S. Ucar nelze považovat za povolení následovat pracovníka ve smyslu čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, neboť toto povolení se dle jeho názoru nutně vztahuje na první povolení vydané v okamžiku příjezdu na území členského státu, a nikoliv na následná povolení.

15. Sidika Ucar, která se s těmito závěry neztotožnila, podala proti rozhodnutí cizineckého úřadu ze dne 6. května 2014 žalobu k předkládajícímu soudu.

16. Vzhledem k obtížím při výkladu unijního práva se Verwaltungsgericht Berlin (Správní soud v Berlíně) rozhodl přerušit řízení a rozhodnutím došlým kanceláři Soudního dvora dne 24. září 2015 položit Soudnímu dvoru ve věci C-508/15 následující předběžné otázky:

„1. Musí být čl. 7 první pododstavec první odrážka rozhodnutí č. 1/80 vykládán v tom smyslu, že jeho hmotněprávní podmínky jsou splněny i tehdy, pokud tříletému oprávněnému pobytu rodinného příslušníka u tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce předcházelo období, kdy pracovník, kterému byl původně umožněn vstup na území členského státu, opustil řádný trh práce členského státu poté, co bylo rodinnému příslušníkovi na základě tohoto ustanovení uděleno povolení ho následovat?

2. Musí být čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 vykládán v tom smyslu, že je třeba prodloužení povolení k pobytu považovat za povolení následovat tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce, pokud dotyčný rodinný příslušník od okamžiku, kdy mu bylo povoleno jej následovat ve smyslu tohoto ustanovení, žije nepřetržitě s tureckým pracovníkem, který však na řádném trhu práce členského státu poté, co jej mezitím opustil, znovu působí až v okamžiku prodloužení tohoto povolení?“

B – *Věc C- 509/15*

17. Recep Kilic se narodil v roce 1993 v Turecku v době, kdy byli jeho rodiče, mající pobyt v Německu, ve své zemi původu na dovolené. R. Kilic vstoupil do Německa dne 16. dubna 1994. Žádný z jeho rodičů nevykonával v té době výdělečnou činnost.

18. V květnu 1996 se jeho rodiče rozvedli a R. Kilic byl svěřen do výhradní péče matky, která dne 30. června 1998 nastoupila do zaměstnání, přičemž byla zaměstnána takřka nepřetržitě do dubna 2003, kdy nastoupila na mateřskou a následně na rodičovskou dovolenou.

19. Dne 5. května 1997, tedy poté, co byla německým právem zavedena povinnost mít povolení k pobytu, bylo R. Kilicovi takové povolení uděleno na dobu dvou let. V roce 1999 bylo povolení k pobytu R. Kilice prodlouženo o rok s ohledem na skutečnost, že matka R. Kilice předložila potvrzení svého zaměstnavatele, a to i přesto, že pobírala sociální dávky. Následně bylo toto povolení několikrát prodlouženo, a to až do 10. listopadu 2011, kdy měl R. Kilic už jen dočasná potvrzení.

20. R. Kilic ve škole neprospíval, bylo proti němu opakovaně vedeno trestní řízení a opakovaně byl odsouzen k trestu odnětí svobody, přičemž naposledy mu byl dne 11. června 2013 uložen jako mladistvému trest odnětí svobody v délce trvání tří let a tří měsíců za nedovolený obchod s omamnými látkami, kterého se dopustil jako člen organizované skupiny. Na svobodu byl propuštěn 27. května 2015.

21. Dne 24. července 2014 zamítl cizinecký úřad jeho žádost o prodloužení pobytu a nařídil jako vyhoštění podle § 53 bodů 1 a 2 a § 55 AufenthG. Cizinecký úřad jednak konstatoval, že R. Kilic se nemůže dovolávat žádného z práv na základě dohody o přidružení EHS-Turecko nebo čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, neboť jeho rodiče nesplnili podmínku působení na řádném trhu práce nepřetržitě po dobu tří let od oprávněného vstupu R. Kilice na německé území. Dále uvedl, že

s ohledem na skutečnost, že se opakovaně dopustil trestné činnosti, na riziko, že se bude trestná činnost opakovat, a na to, že R. Kilic představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost a pořádek, by měl být R. Kilic vyhoštěn do Turecka. Na základě zvážení těchto skutečností dospěl cizinecký úřad k závěru, že úzké osobní vazby, které R. Kilice vážou k německému území, je třeba za těchto okolností považovat za druhořadé.

22. Dne 1. září 2014 podal R. Kilic proti tomuto rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu. Tvrdí, že mu musí být přiznáno právo pobytu podle čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, jelikož jeho matka byla zaměstnána nepřetržitě po dobu téměř pěti let. Dále tvrdí, že má právo na zvláštní ochranu proti vyhoštění, kterou poskytuje tureckým státním příslušníkům článek 14 uvedeného rozhodnutí.

23. Samostatným rozhodnutím, které kanceláři Soudního dvora došlo ve stejný den, položil Verwaltungsgericht Berlin (Správní soud v Berlíně) Soudnímu dvoru v rámci věci C-509/15 jedinou otázku následujícího znění:

„Lze považovat za povolení ke sloučení rodiny ve smyslu článku 7 rozhodnutí č. 1/80 skutečnost, že je rodinnému příslušníkovi, kterému bylo povoleno následovat osoby, jimž byl původně povolen vstup a které nepůsobily na trhu práce, prodlouženo povolení k pobytu v okamžiku, kdy osoba, které byl původně povolen vstup a u níž má tento rodinný příslušník své řádné bydliště, začala pracovat?“

C – *Řízení před Soudním dvorem*

24. Rozhodnutím ze dne 27. října 2015 byly věci C-508/15 a C-509/15 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

25. Písemná vyjádření předložili pouze Ö. Ucar, cizinecký úřad a Evropská komise.

III – Právní analýza

A – *Úvodní poznámky*

26. Připomínám, že rozhodnutí č. 1/80 stanoví, že turecký pracovník, který působí na řádném trhu práce členského státu, má právo na obnovení platnosti svého pracovního povolení po jednom roce řádného zaměstnání, pokud vykonává zaměstnání u stejného zaměstnavatele. Po třech letech zaměstnání má právo odpovědět na nabídky zaměstnání v téže profesi u jiných zaměstnavatelů. Po čtyřech letech řádného zaměstnání má tento pracovník právo volného přístupu k jakékoli závislé činnosti v tomto členském státě. Co se týče práv nabytých na základě článku 6 rozhodnutí č. 1/80, dále platí, že „dovolená za kalendářní rok a nepřítomnost z důvodu mateřství, pracovního úrazu nebo krátkodobé nemoci se považují za dobu řádného zaměstnání“ [6]. Pokud jde o dobu nedobrovolné nezaměstnanosti a nepřítomnosti z důvodu dlouhodobé nemoci, „byť nejsou pokládány za dobu řádného zaměstnání, nemají vliv na práva nabytá na základě předchozí doby zaměstnání“ [7].

6 — Článek 6 odst. 2 rozhodnutí č. 1/80.

7 — Článek 6 odst. 2 rozhodnutí č. 1/80.

27. Současně s tím, jak se konsolidují práva tureckého pracovníka, který oprávněně vstoupil na území členského státu, na přístup na trh, má tato konsolidace příznivé důsledky i pro situaci rodinných příslušníků tohoto pracovníka. Pokud rodinným příslušníkům tohoto pracovníka bylo povoleno jej následovat na území hostitelského členského státu, nabývají právo odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání, pokud v tomto členském státě řádně pobývají po dobu nejméně tří let. Po pěti letech řádného pobytu mají právo volného přístupu k jakékoli závislé činnosti. V tomto ohledu je irelevantní, zda tito rodinní příslušníci projevili či neprojevili úmysl skutečně zaměstnání vykonávat [8].

28. K otázce přístupu tureckého pracovníka a jeho rodinných příslušníků na trh práce členského státu Soudní dvůr uvedl, že právo pobytu musí být nutně uznáno jako právo, které je logickým důsledkem přístupu na uvedený trh. Možnost účinně odpovědět na nabídku zaměstnání nebo využít volného přístupu k jakékoliv závislé činnosti je bezpochyby vázána na oprávnění pobývat na území členského státu, kde je předmětná činnost vykonávána nebo kde je učiněna nabídka k zaměstnání [9].

29. Přitom právě otázka pobytu S. Ucar a R. Kilice je v jádru projednávaných žádostí o rozhodnutí o předběžných otázkách. Pokud S. Ucar a R. Kilic nabyli právo přístupu na trh práce v Německu na základě čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, měl jim tedy cizinecký úřad přiznat právo pobytu, které se již nezakládá pouze na ustanoveních vnitrostátního práva, ale na uvedeném rozhodnutí. Problém vyvstává z toho důvodu, že turecký pracovník, kterého S. Ucar a R. Kilic následovali, neměl nebo si nezachoval postavení pracovníka působícího na řádném trhu práce po dobu tří let bezprostředně následujících po jejich příjezdu do Německa. Podle výkladu rozhodnutí č. 1/80 a dohody o přidružení EHS-Turecko, který zastávají německé orgány, by mohla S. Ucar nabýt práva podle čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 pouze v případě, že by její manžel vykonával řádné a souvislé zaměstnání od listopadu 2001 – okamžik vstupu S. Ucar do Německa – do listopadu 2004. Obdobně by tato práva nabyl R. Kilic pouze za podmínky, že by jeho matka od dubna 1994 – okamžik vstupu R. Kilice do Německa – do dubna 1997 vykonávala řádné a souvislé zaměstnání. Takové je jádro první otázky předložené Soudnímu dvoru ve věci C-508/15 [10].

30. Kromě toho za předpokladu, že by Soudní dvůr potvrdil výklad zastávaný cizineckým úřadem a že práva vycházející z čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 mohou vzniknout, pouze pokud turecký pracovník, kterého na území hostitelského členského státu následoval rodinný příslušník, působí na řádném trhu práce od okamžiku příjezdu tohoto rodinného příslušníka a po celou dobu nezbytnou pro vznik těchto práv, se předkládající soud dále dotazuje Soudního dvora na to, zda lze za původní povolení ke sloučení rodiny považovat i rozhodnutí o prodloužení povolení k pobytu přiznané tomuto rodinnému příslušníkovi, v důsledku čehož by doba, po kterou musí turecký pracovník působit

8 — Soudní dvůr totiž zjevně připustil, že právo pobytu lze uplatnit ve vazbě na zaměstnání, a to i zaměstnání budoucí: k čl. 6 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 viz rozsudek ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 37). Zejména pak, a to na rozdíl od tureckých pracovníků, na které se použije čl. 6 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, status rodinných příslušníků uvedených v článku 7 zmíněného rozhodnutí nezávisí na výkonu zaměstnání: viz rozsudky ze dne 7. července 2005, Aydinli (C-373/03, EU:C:2005:434, bod 29), ze dne 18. července 2007, Derin (C-325/05, EU:C:2007:442, bod 56), jakož i ze dne 25. září 2008, Er (C-453/07, EU:C:2008:524, bod 31). Argument uplatněný cizineckým úřadem, že na straně S. Ucar neexistovala vůle vykonávat jakoukoliv výdělečnou činnost, je za těchto okolností irelevantní. Takový argument by byl irelevantní i v případě, že by byl uplatněn vůči R. Kilicovi [viz rozsudek ze dne 25. září 2008, Er (C-453/07, EU:C:2008:524), bod 34].

9 — K článku 6 rozhodnutí č. 1/80 mezi mnoha jinými viz rozsudek ze dne 20. září 1990, Sevince (C-192/89, EU:C:1990:322, bod 26), ze dne 29. května 1997, Eker (C-386/95, EU:C:1997:257, bod 19), ze dne 30. září 1997, Ertanir (C-98/96, EU:C:1997:446, bod 26), ze dne 7. července 2005, Dogan (C-383/03, EU:C:2005:436, bod 14), jakož i ze dne 10. ledna 2006, Sedef (C-230/03, EU:C:2006:5, body 33 a 34).
K článku 7 rozhodnutí č. 1/80 rovněž mezi mnoha jinými viz rozsudek ze dne 17. dubna 1997, Kadiman (C-351/95, EU:C:1997:205, bod 29), ze dne 16. března 2000, Ergat (C-329/97, EU:C:2000:133, bod 40), ze dne 22. června 2000, Eyüp (C-65/98, EU:C:2000:336, bod 29), ze dne 11. listopadu 2004, Cetinkaya (C-467/02, EU:C:2004:708, bod 31), ze dne 7. července 2005, Aydinli (C-373/03, EU:C:2005:434, bod 25), rozsudek ze dne 18. července 2007, Derin (C-325/05, EU:C:2007:442, body 40 a 47), ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 21), jakož i ze dne 19. července 2012, Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504, bod 28).

10 — Jsem přesvědčen o tom, že je tato otázka relevantní také ve věci C-509/15 a pro situaci R. Kilice. Předkládající soud se dotazuje Soudního dvora na to, zda je slučitelný s čl. 7 prvním pododstavcem rozhodnutí č. 1/80 požadavek německých orgánů, podle kterého si turecký pracovník, kterého následoval na území přijímajícího členského státu rodinný příslušník, musí zachovat postavení pracovníka působícího na řádném trhu práce po dobu tří let bezprostředně následujících po příjezdu tohoto rodinného příslušníka, pouze ve vztahu k situaci S. Ucar. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru ve věci C-509/15 nicméně vyplývá, že k zamítnutí prodloužení povolení R. Kilice k pobytu došlo zejména z toho důvodu, že se podle cizineckého úřadu nemohl dovolávat žádného z práv, která jsou založena na čl. 7 prvním pododstavci rozhodnutí č. 1/80, jelikož jeho matka tento požadavek nesplnila. V rámci posouzení první otázky položené ve věci C-508/15 je tudíž namístě vztáhnout úvahy i na situaci R. Kilice.

na řádném trhu práce, mohla rovněž účinně běžet ode dne rozhodnutí o prodloužení, a nikoliv pouze ode dne prvního vstupu rodinného příslušníka na území hostitelského členského státu. To je předmětem druhé otázky ve věci C-508/15 a jediné otázky položené ve věci C-509/15. Ovšem s ohledem na odpověď, kterou navrhnu Soudnímu dvoru na první otázku ve věci C-508/15, se budu touto problematikou zabývat pouze podpůrně.

B – *K první předběžné otázce položené ve věci C-508/15*

31. Podstatou první otázky předkládajícího soudu ve věci C-508/15 je, zda se musí čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 vykládat v tom smyslu, že toto ustanovení přiznává právo pobytu rodinnému příslušníkovi tureckého pracovníka usazeného v Německu, pokud uvedený pracovník působí na řádném trhu práce po nepřetržitou dobu tří let a pokud po toto období rodinný příslušník bydlel společně s tímto pracovníkem, přičemž okolnost, že splnění této doby bezprostředně nenásledovalo vstup dotyčného rodinného příslušníka na německé území, tomu není na překážku.

32. Pro zodpovězení této otázky je třeba si v krátkosti připomenout obecné úvahy, které Soudní dvůr formuloval ve své judikatuře týkající se čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80, a poté se zabývat zejména pojmu „působení na řádném trhu práce“.

1. Článek 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 v judikatuře Soudního dvora

33. Podle ustálené judikatury má čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 přímý účinek, takže turečtí státní příslušníci, na které se toto ustanovení vztahuje, jsou oprávněni se jej dovolávat přímo u soudů členských států za účelem vyloučení použití vnitrostátních právních norem, které jsou s tímto ustanovením v rozporu [11]. Tento článek je mimoto součástí sociálních ustanovení rozhodnutí č. 1/80, které představuje dodatečnou etapu zavedení volného pohybu pracovníků na základě článků 45 SFEU až 47 SFEU, takže zásady přijaté v rámci těchto článků se musí v co největším možném rozsahu vztáhnout na turecké státní příslušníky, kterým náleží práva uznaná uvedeným rozhodnutím [12].

34. Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že článek 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 zavádí „systém progresivního nabývání práv“, který sleduje dvojí cíl [13]. Soudní dvůr tak konstatoval, že „[z]aprvé před uplynutím počáteční tříleté doby je cílem uvedeného ustanovení umožnit přítomnost rodinných příslušníků migrujícího pracovníka u této osoby, a to v zájmu podpory – prostřednictvím sloučení rodiny – zaměstnání a pobytu tureckého pracovníka, který se již řádně integroval v hostitelském členském státě […]. Toto ustanovení dále zamýšlí posílit trvalou integraci rodiny tureckého migrujícího pracovníka v hostitelském členském státě tím, že dotyčnému rodinnému příslušníkovi po třech letech řádného pobytu poskytuje možnost přístupu na trh práce. Hlavním sledovaným účelem je tedy konsolidovat postavení uvedeného rodinného příslušníka, který je již v této fázi řádně integrován v hostitelském členském státě, tím, že mu budou v dotyčném členském státě poskytnuty možnosti

11 — Viz zejména rozsudky ze dne 22. června 2000, Eyüp (C-65/98, EU:C:2000:336, bod 25), ze dne 18. července 2007, Derin (C-325/05, EU:C:2007:442, bod 47), ze dne 25. září 2008, Er (C-453/07, EU:C:2008:524, bod 25), ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 20), ze dne 8. prosince 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, bod 48), jakož i ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, bod 24 a citovaná judikatura).

12 — Viz zejména rozsudky ze dne 17. dubna 1997, Kadiman (C-351/95, EU:C:1997:205, bod 30), ze dne 10. ledna 2006, Sedef (C-230/03, EU:C:2006:5, bod 33), jakož i ze dne 19. července 2012, Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504, bod 48).

13 — Viz rozsudek ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C 9/10, EU:C:2012:180, bod 31).

vydělávat si na živobytí a vytvořit si tak nezávislé postavení na migrujícím pracovníkovi“ [14]. Je-li vykládán z hlediska obecného cíle, rozhodnutí č. 1/80, „sleduje v tomto ohledu systém zavedený zejména čl. 7 prvním pododstavcem tohoto rozhodnutí vytvoření příznivých podmínek pro slučování rodin v hostitelském členském státě“ [15].

35. Pokud jde o prostor, který je ponechán členským státům, podle ustálené judikatury jsou sice členské státy i nadále příslušné k úpravě podmínek prvního vstupu tureckých státních příslušníků na jejich území, jakož i podmínek, za nichž mají možnost poprvé vstoupit na trh práce [16], avšak v případě, že turečtí státní příslušníci splňují podmínky stanovené v některém z ustanovení rozhodnutí č. 1/80 a z tohoto důvodu požívají práv, která jim toto rozhodnutí přiznává, nejsou tyto členské státy oprávněny přijmout právní úpravu, která je odlišná od právní úpravy vyplývající z rozhodnutí č. 1/80 nebo která ukládá jiné podmínky, než jsou podmínky stanovené tímto rozhodnutím [17]. Členské státy tedy nemohou jednostranně měnit rozsah systému postupné integrace tureckých státních příslušníků v hostitelském členském státě [18].

36. Je tudíž třeba určit, zda německé orgány tím, že pro účely uznání práv vycházejících z čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 požadovaly, aby turecký pracovník, kterého na území členského státu následoval rodinný příslušník, působil od okamžiku příjezdu tohoto rodinného příslušníka na řádném trhu práce po celé období, které je nutné pro nabytí práv podle tohoto ustanovení, aniž by bylo možno zohlednit doby působení na tomto trhu, které jsou stejného trvání, ale byly splněny po tomto datu, nezměnily jednostranně systém, o němž jsem se právě zmínil.

2. Působení na řádném trhu práce a podmínky pro nabytí práv podle čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80

37. Za jakých konkrétních podmínek může rodinný příslušník tureckého pracovníka nabýt práva na základě čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80? Ačkoliv Soudní dvůr již částečně na tuto otázku odpověděl, nikdy se jasným způsobem nevyjádřil, v jaké časové posloupnosti musí být uvedené podmínky splněny.

38. Ještě než se budu zabývat tím, jak Soudní dvůr tyto podmínky vyložil, podotýkám, že samotné znění čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 výslovně nestanoví nic, co by se podobalo tomu, co požadují německé orgány. Ze znění tohoto článku totiž pouze vyplývá myšlenka, podle které má rodinný příslušník tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě, kterého je oprávněn následovat, v zásadě právo odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání, pokud v daném členském státě pobývá řádně po dobu nejméně tří let (čl. 7 první pododstavec první odrážka rozhodnutí č. 1/80), a dále má právo volného přístupu k jakékoli závislé činnosti podle svého výběru, pobývá-li zde po dobu nejméně pěti let (čl. 7 první pododstavec druhá odrážka rozhodnutí č. 1/80).

39. Soudní dvůr vyložil čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 v tom smyslu, že „nabytí práv upravených v tomto ustanovení je vázáno na splnění dvou kumulativních podmínek, a to zaprvé na skutečnost, že dotyčná osoba musí být rodinným příslušníkem tureckého pracovníka, který již působí na řádném trhu práce hostitelského členského státu, a zadruhé na skutečnost, že jí bylo příslušnými

14 — Rozsudek ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, body 32 a 33 a citovaná judikatura). Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska. K významu, jaký je třeba přičítat tomu, že Soudní dvůr používá přídavné jméno „počáteční“, se ve své analýze budu zabývat dále.

15 — Rozsudek ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, bod 34 a citovaná judikatura).

16 — Mezi mnoha jinými viz rozsudky ze dne 16. prosince 1992, Kus (C-237/91, EU:C:1992:527, bod 25), ze dne 5. října 1994, Eroglu (C-355/93, EU:C:1994:369, bod 10), ze dne 17. dubna 1997, Kadiman (C-351/95, EU:C:1997:205, bod 31), ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 29), jakož i ze dne 29. září 2011, Unal (C-187/10, EU:C:2011:623, bod 41).

17 — Viz rozsudky ze dne 16. června 2011, Pehlivan (C-484/07, EU:C:2011:395, bod 56), a ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, bod 36). Viz také rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 61).

18 — Viz rozsudky ze dne 16. června 2011, Pehlivan (C-484/07, EU:C:2011:395, bod 56 a citovaná judikatura), a ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C- 9/10, EU:C:2012:180, bod 37).

orgány tohoto státu povoleno, aby uvedeného pracovníka následovala. Jsou-li splněny uvedené podmínky, zbývá za účelem použití čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 ověřit, zda dotyčný turecký státní příslušník na území hostitelského členského státu již určitou dobu řádně pobývá s pracovníkem, od něhož odvozuje svá práva“ [19].

40. Soudní dvůr odkazuje ve své judikatuře na „počáteční tříletou dobu“ [20], tříletou „dobu“ [21], „určitou dobu“ [22] nebo také na „dobu tří let od vstupu dotyčného rodinného příslušníka na území hostitelského členského státu“ [23], aniž by mezi těmito pojmy jakkoliv rozlišoval. Tato skutečnost podle mého názoru není určující. Předně odkazem na „počáteční“ dobu se má tato doba pouze odlišit od následného období dvou dalších let, které ve smyslu čl. 7 prvního pododstavce druhé odrážky rozhodnutí č. 1/80 opravňují rodinného příslušníka tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě k volnému přístupu k jakékoliv závislé činnosti. Dále pak je upřesnění obsažené v rozsudku Pehlivan [24] zcela osamocené a bylo formulováno ve věci, v níž nevznikl problém časové posloupnosti jako v projednávané věci [25].

41. Co se týče jak S. Ucar, tak R. Kilice, je nesporné, že splňují podmínky, které Soudní dvůr běžně stanoví pro přiznání práv uznaných článkem 7 rozhodnutí č. 1/80. Oba dva jsou rodinnými příslušníky tureckého pracovníka a bylo jim řádně povoleno následovat dotyčného tureckého pracovníka na území hostitelského členského státu. Dále je nesporné, že oba splnili podmínky skutečného soužití ve společné domácnosti [26].

42. Judikatura konečně vyžaduje, aby následovaný turecký pracovník působil na řádném trhu práce v členském státě, v němž pobývá, „po celou dobu nezbytnou k tomu, aby rodinný příslušník nabyl právo přístupu na trh práce“ [27] tohoto členského státu. Působení na řádném trhu práce je pojmem odlišným od pojmu výkonu řádného zaměstnání uvedeného v čl. 6 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 [28]. Co se týče působení na řádném trhu práce, Soudní dvůr přitom rozhodl, že „tento pojem označuje všechny pracovníky, kteří splnili zákonné podmínky hostitelského členského státu, a mají tak právo vykonávat na jeho území výdělečnou činnost“ [29]. Dočasné přerušení pracovního poměru nutně neznamená, že turecký pracovník přestává působit na řádném trhu práce, a to přinejmenším po dobu přiměřeně

19 — Rozsudek ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, body 26 a 27 a citovaná judikatura). V rozsudku ze dne 19. července 2012, Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504, bod 29) Soudní dvůr nakonec vyjmenoval tři podmínky.

20 — Viz rozsudky ze dne 17. dubna 1997, Kadiman (C-351/95, EU:C:1997:205, body 32 a 33), ze dne 21. ledna 2010, Bekleyen (C-462/08, EU:C:2010:30, bod 36.), ze dne 16. června 2011, Pehlivan (C-484/07, EU:C:2011:395, body 45, 51 a 55), ze dne 29. března 2012, Kahveci (C-7/10 a C-9/10, EU:C:2012:180, bod 32), jakož i ze dne 19. července 2012, Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504, bod 39).

21 — Viz rozsudky ze dne 11. listopadu 2004, Cetinkaya (C-467/02, EU:C:2004:708, bod 30), ze dne 7. července 2005, Aydinli (C-373/03, EU:C:2005:434, body 24 a 29), ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, body 19, 30 a 58), jakož i ze dne 16. června 2011, Pehlivan (C-484/07, EU:C:2011:395, body 36, 38, 60, 61 a 64).

22 — Viz rozsudek ze dne 21. ledna 2010, Bekleyen (C-462/08, EU:C:2010:30, bod 26).

23 — Rozsudek ze dne 16. června 2011, Pehlivan (C-484/07, EU:C:2011:395, bod 52). Srov. nicméně s bodem 60, kde Soudní dvůr s ohledem na skutkový stav věci toto nadbytečné upřesnění již nepoužívá.

24 — Rozsudek ze dne 16. června 2011 (C-484/07, EU:C:2011:395, bod 52).

25 — Obdobně viz bod 24 stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci Dülger (C-451/11, EU:C:2012:331).

26 — Viz rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 31 a citovaná judikatura).

27 — Rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 32).

28 — Viz rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 22).

29 — Rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 23).

nezbytnou pro nalezení jiného zaměstnání, a má-li tato nepřítomnost dočasný charakter [30]. Konečně „turecký pracovník je vyloučen z řádného trhu práce pouze tehdy, pokud již nemá objektivně žádnou šanci na znovuzačlenění do trhu práce nebo pokud překročil lhůtu přiměřenou pro nalezení nového zaměstnání po uplynutí doby dočasného nevykonávání této činnosti“ [31].

43. Kromě toho, jak ostatně uvedla Komise, nabytí práv na základě článku 6 rozhodnutí č. 1/80 je přípustné, i když působení na řádném trhu práce, které toto ustanovení vyžaduje, netrvá od příjezdu dotyčného tureckého státního příslušníka – který ještě dokonce nemusí mít v tomto okamžiku postavení pracovníka – na území hostitelského členského státu [32]. S ohledem na cíl sledovaný článkem 7 rozhodnutí č. 1/80 by tedy nebylo vhodné v rámci použití tohoto ustanovení trvat na přísnosti, na které se netrvá při použití článku 6 tohoto rozhodnutí.

44. Pokud jde o tento cíl, nemohu se ztotožnit s tvrzením cizineckého úřadu, že by mezi článkem 7 rozhodnutí č. 1/80 a cílem, který sleduje, neexistovala soudržnost, pokud by měl být článek 7 vykládán v tom smyslu, že ke vzniku práv na jeho základě může dojít i v případě, že by doba působení na řádném trhu práce nebyla splněna v bezprostřední návaznosti na příjezd rodinného příslušníka, neboť v takovém případě by již nebylo třeba podporovat sloučení rodiny. Podle mého názoru totiž vytvoření příznivých podmínek pro sloučení rodiny vyžaduje, aby článek 7 rozhodnutí č. 1/80 nebyl vykládán příliš restriktivně. Skutečnost, že dotyčný turecký pracovník zcela splní dobu působení na řádném trhu práce hostitelského členského státu až po příjezdu rodinného příslušníka, který jej následoval, nijak neubírá na významu myšlence, že zaměstnání a pobyt již řádně integrovaného tureckého pracovníka se stávají snesitelnějšími, pokud je schopen si znovuvytvořit v tomto členském státě trvalým způsobem rodinné zázemí.

45. Nelze tedy než konstatovat, že německé orgány tím, že pro účely uznání práv zakotvených v čl. 7 prvním pododstavci rozhodnutí č. 1/80 rodinným příslušníkům tureckých pracovníků požadovaly, aby tito pracovníci působili na řádném trhu práce po dobu nezbytnou ke vzniku těchto práv od okamžiku příjezdu těchto rodinných příslušníků, aniž by bylo možno zohlednit pozdější splnění rovnocenných dob působení na řádném trhu práce, stanovily podmínku, kterou rozhodnutí č. 1/80 neupravuje.

46. Přikláním se proto konkrétně k názoru – a v mém přesvědčení mě utvrzuje i skutečnost, kterou připomínám, a to že rozhodnutí č. 1/80 neobsahuje výslovná ustanovení v opačném smyslu – že S. Ucar, která skutečně společně žila se svým manželem po dobu téměř 14 let, nabyla práva na základě čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 okamžikem, kdy Ö. Ucar působící na řádném trhu práce vykonával nepřetržitě po dobu tří let činnost v souladu s požadavky článku 6 rozhodnutí č. 1/80. Počínaje listopadem 2008 tak S. Ucar požívá práv podle čl. 7 prvního pododstavce první odrážky rozhodnutí č. 1/80 a od listopadu 2010 práv na základě čl. 7 prvního pododstavce druhé odrážky uvedeného rozhodnutí. Co se týče R. Kilice, ten nabyl práva podle čl. 7 prvního pododstavce první odrážky rozhodnutí č. 1/80 okamžikem, kdy jeho matka působila na řádném trhu práce po dobu dostatečnou pro vznik tohoto práva, tj. počínaje červnem 2001 [33].

30 — Viz rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 24 a citovaná judikatura).

31 — Rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, bod 25). Soudní dvůr dále upřesnil, že tyto úvahy, které vyslovil v rámci výkladu čl. 6 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, lze použít i při výkladu čl. 7 prvního pododstavce téhož rozhodnutí [viz rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Altun (C-337/07, EU:C:2008:744, body 27 a 28)]. Ostatně bylo by možné klást si otázku ohledně relevantnosti závěrů judikatury na situaci S. Ucar. Je sice zřejmé, že Ö. Ucar nebyl po dobu tří let, které následovaly po příjezdu jeho manželky na německé území zaměstnán (tedy od listopadu 2001 do listopadu 2004), nicméně během uvedeného období vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a to zjevně zcela v souladu s vnitrostátními právními předpisy, takže ve vnitrostátním smyslu slova působil nepřetržitě na řádném trhu práce.

32 — Viz zejména rozsudek ze dne 24. ledna 2008, Payir a další (C-294/06, EU:C:2008:36, bod 45).

33 — R. Kilic se zjevně nemůže dovolávat čl. 7 druhého pododstavce rozhodnutí č. 1/80, který upravuje specifický případ dětí tureckých pracovníků působících na řádném trhu práce. Je však nesporné, že se tyto děti mohou také dovolávat práv v oblasti zaměstnání stanovených v čl. 7 prvním pododstavci rozhodnutí č. 1/80 [viz rozsudek ze dne 19. listopadu 1998, Akman (C-210/97, EU:C:1998:555, bod 34)]. R. Kilic podle všeho nesplňuje podmínky pro uznání takového práva na svobodný přístup na trh, jaké je uvedeno čl. 7 prvním pododstavci druhé odrážce uvedeného rozhodnutí. Důvody, pro které přestala jeho matka pracovat a které by mohly spadat pod čl. 6 odst. 2 rozhodnutí č. 1/80, alespoň nejsou ve spise předloženém Soudnímu dvoru dostatečně podrobně popsány.

47. Německé orgány se domnívají, že takový výklad podstatně rozšiřuje osobní působnost čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80. Na obdobné riziko hrozící z různých důvodů již bylo poukázáno v rámci rozsudku ze dne 19. července 2012, Dülger [34]. Soudní dvůr zde připomněl, že čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 „výslovně podmiňuje sloučení rodiny povolením následovat tureckého migrujícího pracovníka uděleným v souladu s požadavky právní úpravy hostitelského členského státu […]. Tato podmínka […] se vysvětluje tím, že v rámci přidružení EHS-Turecko sloučení rodiny pro rodinné příslušníky tureckého migrujícího pracovníka nepředstavuje právo, ale závisí naopak na rozhodnutí vnitrostátních orgánů přijatém pouze na základě práva dotyčného členského státu, s výhradou požadavku na dodržování základních práv […]“ [35]. Jinými slovy, účinky čl. 7 prvního pododstavce rozhodnutí č. 1/80 se uplatní pouze v případě, že hostitelský členský stát povoluje sloučení rodiny. Osobní působnost tohoto ustanovení tudíž vymezují především vnitrostátní právní řády.

48. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba čl. 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 vykládat v tom smyslu, že rodinný příslušník tureckého pracovníka, kterému byl povolen vstup na území hostitelského členského státu za účelem sloučení rodiny, je oprávněn, splňuje-li všechny ostatní podmínky tohoto ustanovení, dovolávat se práv v něm zakotvených, pokud tříleté nebo pětileté období, během něhož turecký pracovník, kterého následoval, musí působit na řádném trhu práce, bezprostředně nenavazovalo na příjezd tohoto rodinného příslušníka na území hostitelského členského státu.

C – *K druhé předběžné otázce položené ve věci C-508/15 a k jediné předběžné otázce položené ve věci C-509/15*

49. Jak jsem již uvedl, mám za to, že s ohledem na odpověď, kterou navrhuji Soudnímu dvoru na první otázku vznesenou ve věci C-508/15 a kterou navíc považuji za užitečnou pro objasnění situace R. Kilice, není třeba odpovědět na druhou otázku ve věci C-508/15 a jedinou otázku ve věci C-509/15.

50. Navzdory tomu bych rád předkládajícímu soudu, který ve věci C-509/15 řeší příkaz k vyhoštění, připomenul několik relevantních skutečností vyplývajících z judikatury Soudního dvora, která se týká článku 14 rozhodnutí č. 1/80, jakkoli jsem si plně vědom toho, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce adresovaná Soudnímu dvoru se žádným způsobem tohoto ustanovení nedotýká. Nicméně vyjádření, které v této věci předložil cizinecký úřad, se soustředilo i na přípustnost rozhodnutí o vyhoštění R. Kilice [36].

51. Pro každý případ tedy připomínám, že ve věci výkladu výjimky veřejného pořádku podle čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 je třeba odkázat na výklad stejné výjimky ve věci volného pohybu pracovníků [37]. Pojem veřejného pořádku „předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení základního zájmu společnosti“ [38]. Vzhledem k tomu, že je třeba výjimku veřejného pořádku vykládat restriktivně, „existence odsouzení pro trestný čin může odůvodnit vyhoštění pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje

34 — C-451/11, EU:C:2012:504.

35 — Rozsudek ze dne 19. července 2012, Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504, body 61 a 62 a citovaná judikatura).

36 — Je ovšem nutno zdůraznit, že toto vyjádření z převážné části svědčí o neshodách mezi cizineckým úřadem a předkládajícím soudem ohledně stavu použitelného vnitrostátního právu, což je ovšem věc, která je – bezpochyby – mimo dosah kompetencí Soudního dvora.

37 — Viz rozsudek ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 56).

38 — Rozsudky ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 57 a citovaná judikatura) a ze dne 7. července 2005, Aydinli (C-373/03, EU:C:2005:434, bod 27).

trvající ohrožení veřejného pořádku“ [39]. Tureckého státního příslušníka „lze prostřednictvím vyhoštění zbavit práv, která pro něj vyplývají přímo z rozhodnutí č. 1/80, pouze tehdy, když je toto opatření odůvodněno okolností, že osobní chování dotyčného vyvolává konkrétní nebezpečí nových závažných porušení veřejného pořádku“ [40].

52. Předkládající soud bude tedy muset případně ověřit, zda jsou tyto podmínky ve vztahu k R. Kilicovi splněny.

IV – Závěry

53. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžné otázky položené Verwaltungsgericht Berlin (Správní soud v Berlíně) takto:

„Článek 7 první pododstavec rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení, přijatého Radou přidružení, která byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, je třeba vykládat v tom smyslu, že rodinný příslušník tureckého pracovníka, kterému byl povolen vstup na území hostitelského členského státu za účelem sloučení rodiny, je oprávněn, splňuje-li všechny ostatní podmínky tohoto ustanovení, dovolávat se práv v něm zakotvených, pokud tříleté nebo pětileté období, během něhož turecký pracovník, kterého následoval, musí působit na řádném trhu práce, bezprostředně nenavazovalo na příjezd tohoto rodinného příslušníka na území hostitelského členského státu.“

39 — Rozsudek ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 58). Viz také rozsudky ze dne 16. března 2000, Ergat (C-329/97, EU:C:2000:133, bod 46), ze dne 7. července 2005, Dogan (C-383/03, EU:C:2005:436, bod 24), a ze dne 8. prosince 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, bod 49).

40 — Rozsudek ze dne 10. února 2000, Nazli (C-340/97, EU:C:2000:77, bod 61).